

Arrest

nr. 346 644 van 18 mei 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TRICHA
Rue Lucien Defays 24 - 26
4800 VERVIERS

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 mei 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2026.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. TRICHA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 1 januari 2023, dient op 10 februari 2023 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 28 maart 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchteling en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt geen beroep in tegen voormelde beslissing.

1.2. Zonder België te verlaten, dient verzoeker op 14 april 2026 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.3. De commissaris-generaal neemt op 7 mei 2026 de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die ter kennis gebracht wordt op 8 mei 2026 en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Russische nationaliteit. U werd geboren op 22 februari 2000 in Astrakhan, in de Oblast Astrakhan, waar u woonde van uw geboorte tot uw vertrek uit het land. U bent moslim van religie en avaar van etnie. U bent in 2021 gehuwd met [M.K.], die al van kindsaf in België verblijft.

*U verliet de Russische Federatie op 27 september 2022 en arriveerde in België op 1 januari 2023. Op **10 februari 2023 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming** in. U vernam dat er tijdens uw reisweg een oproepingsbrief voor legerdienst voor u was afgeleverd op uw thuisadres. Aldus vreesde u in Rusland opgeroepen te worden voor uw legerdienst en ingezet te worden in de oorlog tussen Oekraïne en Rusland. U stelde ook dat moslims het in het algemeen moeilijk hebben in Rusland. Zo zouden er in uw kindertijd af en toe huiszoekingen gebeurd bij u thuis, hetgeen zeer oncomfortabel was.*

Op 28/03/2025 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging hiertegen niet in beroep. Op 25/02/2026 ontving u een bevel om het grondgebied te verlaten.

*Zonder naar uw land van herkomst terug te keren diende u **op 14/04/2026 een tweede verzoek om internationale bescherming** in, waarop u werd vastgehouden in het Gesloten Centrum in Vottem. U verklaart dezelfde problemen te hebben, maar dat u nu bewijzen hebt, namelijk een oproepingsbrief die u ontving na uw negatieve beslissing door het CGVS. U herhaalt dat u bang bent om opgeroepen te worden en dat verschillende familieleden naar de oorlog moesten gaan nadat ze zo een brief ontvangen hadden. Daarnaast vreest u dat uw pasgeboren kind [Y.] zonder vader zal komen te staan.*

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van een oproepingsbrief neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot het bijkomende stuk dat u aanbrengt en die de door u uiteengezette moeilijkheden bevestigen, namelijk een kopie van een oproepingsbrief en uw verklaringen dat u vreest opgeroepen te worden (VVIB Vraag 17, 19, 20, 21), moet immers worden benadrukt dat deze elementen weliswaar betrekking hebben op aspecten die niet ter discussie staan maar geen afbreuk doen aan de essentie van de eerdere beoordeling, waarbij werd vastgesteld dat de door u aangehaalde motieven niet voldoende zwaarwichtig zijn om gekwalificeerd te worden als daden van vervolging of als ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3, § 2 en 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS herhaalt:

Wat betreft uw weigering om uw militaire dienstplicht te vervullen, dient vooreerst te worden benadrukt dat het iedere soevereine staat toekomt om de militaire dienstplicht, de organisatie van een reserve en de eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is erop gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken wanneer de nationale veiligheid wordt bedreigd. Dit impliceert dat bepaalde categorieën onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de

ationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden militaire dienst uit te oefenen, kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Temeer omdat uit de beschikbare objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusrussischefederatie.legerdienstcontractsoldatenenmobilisatie20231023.pdf> , The Russian Federation - Military service beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/euaa-coi-report/militaryservice> en EUAA COI Query - Major developments in the Russian Federation in relation to political opposition and military service beschikbaar op) blijkt dat dienstplichtigen niet worden ingezet in de strijd op het Oekraïense grondgebied. Een eventuele (strafrechtelijke) vervolging of bestraffing omwille van een weigering de dienstplicht te vervullen, omwille van het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of omwille van desertie, en dit in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen van een land zijn onderworpen, kan in principe evenmin worden aanzien als vervolging of ernstige schade in de zin van voormelde bepalingen.

Op basis van uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming konden geen diepgewortelde afkeer en gewetensproblemen aangaande een mogelijke operationele inzet als dienstplichtige en/of gebruik van geweld in uw hoofde worden vastgesteld. Bijgevolg kon er niet besloten worden dat de door u gegeven redenen om geen gevolg te geven aan een eventuele oproeping door het leger in het kader van een dienstplicht oprecht zijn en dermate diepgeworteld dat ze dwingend en onoverkomelijk van aard zijn dat ze een onoverkomelijk obstakel vormen om gevolg te geven aan een (eventuele) oproeping. Er kan in deze dan ook geen gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

U brengt met uw voorlegging van de oproepingsbrief geen enkel gegeven aan dat hier een ander licht op werpt.

Met betrekking tot uw verklaring dat u vreest dat uw pasgeboren kind zonder vader zal vallen (VVIB Vraag 23), stelt het CGVS vast dat het loutere feit dat u een familielid bent van een kind dat in België geboren is, géénszins automatisch tot gevolg heeft dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen. Elk verzoek om internationale bescherming dient integraal op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat uw verzoek als niet-ontvankelijk kan worden verklaard omdat u geen nieuwe elementen aanhaalt. Het feit dat u hier een kind hebt gekregen, toont geen gegronde vrees aan voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, evenmin dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk

verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 4, 13 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 betreffende normen voor de voorwaarden waaraan onderdanen van derde landen of staatlozen moeten voldoen om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, betreffende een uniforme status voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en betreffende de inhoud van die bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 33, lid 2, onder d), en 40 van de richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48 tot en met 48/7, 57/6, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot vaststelling van de procedure voor het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen en de werking daarvan en van de beginselen van redelijkheid en behoorlijk bestuur.

Verzoeker betoogt dat hij een persoonlijke, actuele en individuele vrees aanvoert in geval van terugkeer naar de Russische Federatie omwille van het concrete risico van militaire mobilisatie en dienstplicht in de context van het gewapend conflict tussen de Russische Federatie en Oekraïne, dat zich gemanifesteerd heeft na de afhandeling van zijn eerste beschermingsverzoek door ontvangst van een nieuwe militaire oproepingsbrief. Verzoeker wijst op de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Hij vervolgt dat buiten zijn wil geen beroep ingesteld werd tegen een eerdere weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal. Hij herhaalt dat zijn latere aanvraag berust op nieuwe, persoonlijke en actuele elementen. Uit het administratief dossier blijkt volgens hem dat zijn vrees zich niet beperkt tot een loutere herhaling van de eerder onderzochte feiten, maar betrekking heeft op de ontwikkeling en verslechtering van zijn persoonlijke situatie in de context van het gewapende conflict en dat die het voorwerp moet vormen van een concrete, individuele en actuele beoordeling in het licht van de artikelen 48/6 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De nieuwe oproepingsbrief heeft volgens hem een nieuw karakter omdat die dateert van na de eerste definitieve beslissing en omdat die een individuele reikwijdte heeft. Het loutere feit dat zijn vrees reeds voorkwam tijdens zijn eerste beschermingsverzoek, volstaat volgens hem niet om het bestaan van nieuwe elementen uit te sluiten. Hij verwijt de commissaris-generaal louter te stellen dat die brief geen wijziging brengt ten aanzien van de eerdere beoordeling zonder grondig te onderzoeken of dit element de waarschijnlijkheid, om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, aanzienlijk vergroot. Hij meent dat er sprake is van een bijzonder restrictieve beoordeling van de nieuwe elementen en van een onvoldoende geïndividualiseerde motivering.

Hij benadrukt dat zijn oproepingsbrief juist bedoeld is om de actualiteit en de concretisering van het aangevoerde risico aan te tonen. Hij verwijt de commissaris-generaal geen onderzoek gevoerd te hebben naar de persoonlijke gevolgen die een indiensttreding voor hem zouden kunnen hebben in de context van het gewapend conflict. Een loutere verwijzing naar de algemene overwegingen met betrekking tot de dienstplicht, acht hij niet voldoende om automatisch elk risico op vervolging of ernstige schade uit te sluiten zonder een individuele analyse of actueel risico naar de ontwikkelingen van het conflict. Verwijzend naar rechtspraak van het Hof van Justitie stelt hij nog dat internationale bescherming kan worden verleend wanneer een verzoeker het risico loopt om in het kader van zijn militaire dienst direct of indirect betrokken te raken bij het plegen van oorlogsmisdaden of handelingen die in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties. Hij meent dat er geen analyse gemaakt wordt van het risico dat hij direct of indirect zou kunnen gedwongen worden om deel te nemen aan militaire operaties in het kader van een gewapend conflict in Oekraïne. De behandeling van zijn verzoek vereist volgens hem conform artikel 3 van het EVRM een grondige, concrete en actuele beoordeling. Hij begrijpt niet waarom geoordeeld werd dat hem geen subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend. Een terugkeer zou hem immers blootstellen aan een ernstig, actueel en persoonlijk risico van mobilisatie en dienstplicht.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgend stuk:

- Bewijs van hechtenis.

3.2. Op 12 mei 2026 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, waarbij zij volgende nieuwe stukken voegt met vermelding van de weblinks:

- Cedoca, *COI Focus, Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie*, 14 januari 2026;
- EUAA, *The Russian Federation: Country Focus*, december 2025.

4. Juridisch kader

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (Hof van Justitie 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (Hof van Justitie, 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (Hof van Justitie 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (Hof van Justitie 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die

zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (Hof van Justitie 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3, van de richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (Hof van Justitie, 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek verklaart verzoeker niet te willen terugkeren naar Rusland omdat hij vreest dat hij zal opgeroepen worden voor zijn legerdienst en dat hij ingezet zal worden in de oorlog tussen Oekraïne en Rusland. Hij zou een oproepingsbrief ontvangen hebben toen hij in Kazachstan was, ergens in oktober 2022. Hij verklaart verder dat moslims het in het algemeen moeilijk hebben in Rusland en dat er in zijn kindertijd af en toe huiszoekingen gebeurd zijn bij zijn thuis, wat zeer comfortabel was (AD CGVS, voorgaande verzoek, Vragenlijst 13.03.2023, punt 3.5; AD CGVS, voorgaande verzoek. Hij wijst erop dat de voornaamste reden dat hij in Europa wilt wonen zijn vrouw is (*ibid.*, NPO, p. 8).

5.2. In het kader van zijn tweede beschermingsverzoek verklaart verzoeker dat hij dit baseert op dezelfde problemen en dat hij hiervan nu bewijzen heeft. Gevraagd naar zijn documenten, legt hij uit dat hij een convocatie van 19 januari 2026 voorlegt. Dit is volgens hem een nieuw document dat naar zijn huis gestuurd werd nadat hij een negatieve beslissing kreeg van het CGVS. Zijn ouders zouden daarvan via Whatsapp een foto gestuurd hebben, die hij dan heeft afgedrukt. Hij voegt toe het Whatsapp-bericht verwijderd te hebben omwille van de veiligheid. Gevraagd naar wat hij vreest bij terugkeer naar zijn herkomstland, verklaart verzoeker dat hij bang is dat hij naar de oorlog gestuurd wordt en dat de oproepingsbrief dit bewijst. Gevraagd naar een vrees voor zijn kinderen, voert hij aan dat hij angst heeft dat zijn pasgeboren kind zonder vader zal komen te staan (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring volgend verzoek, 23.04.2026, punten 17 tot en met 24). Hij legt een kopie van voormelde oproepingsbrief neer (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1).

5.3. De kernvraag is of de door verzoeker ingeroepen elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.4. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening gehouden heeft met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd en met het document dat hij heeft neergelegd in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming en dat zij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Zij komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.4.1. Verzoeker maakt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming uitdrukkelijk melding van *“dezelfde problemen”* (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring volgend verzoek, 23.04.2026, punt 17) en verwijst aldus naar zijn eerste beschermingsverzoek.

Zijn vrees om opgeroepen te worden om te dienen in het leger en zijn weigering werden reeds beoordeeld in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek. In het kader daarvan werd door de commissaris-generaal immers op 28 maart 2025 geoordeeld wat volgt:

“(…) Uit uw verklaringen blijkt dat uw weigering voor het vervullen van de verplichte militaire dienst is ingegeven door het gegeven dat u tegen elke vorm van oorlog bent;

Wat betreft de oorlog in Oekraïne, legt u uit dat zowel Rusland als Oekraïne ongelijk hebben dat ze een oorlog gestart zijn. U weet verder niet waarom de oorlog gestart is, waarom de Russen de Oekraïners bevechten, of waarom de Oekraïners de Russen bevechten; U weet dat onschuldigen lijden in elke oorlog, maar heeft geen specifieke dingen gehoord over de oorlog in Oekraïne die u dat doen zeggen (CGVS, p. 9, 11-12). Hieruit blijkt bijgevolg dat uw weigering niet ins ingegeven door een vrees voor inzet in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, maar dat u zich beroept op gewetensbezwaren.

Op basis van uw verklaringen kunnen evenwel geen diepgewortelde afkeer en gewetensproblemen aangaande een mogelijke operationele inzet als dienstplichtige en/of gebruik van geweld in uw hoofd worden vastgesteld;

Hoewel u verklaart dat u tegen oorlog en geweld bent, getuigen uw antwoorden op andere vragen niet van een diepgaande en duurzame reflectie en van morele en ethische principes. Wanneer u gevraagd wordt om

uit te leggen waarom, komt u immers niet verder dan te stellen dat onschuldigen sterven in oorlogen. Andere redenen voor uw mening heeft u niet. U meent dat deze mening uit uw opvoeding voortkomt: uw ouders brachten aan dat mensen elkaar geen kwaad mogen doen (CGVS p. 9, 12). U stelt anderzijds dat uw el uw dienstplicht zou doen, mocht er momenteel geen oorlog bezig zijn, en mocht u een leegganger zijn die niet studeert of werkt, omdat je via een militair boekje meer mogelijkheden krijgt qua tewerkstelling (CGVS p. 11). U heeft geen mening over het bestaan van legerdienst in het algemeen en u heeft geen mening over mensen die wel hun legerdienst doen, omdat het niet aan u is om te oordelen (CGVS p. 9, 11). Uit deze verklaringen blijkt dat u geen morele of ethische principes formuleerde om uw beweerde overtuiging als gewetensbezwaarde te onderbouwen.

Bijgevolg kan er niet besloten worden dat de door u gegeven redenen om geen gevolg te geven aan een eventuele oproeping door het leger in het kader van een dienstplicht oprecht zijn en dermate diepgeworteld dat ze dwingend en onoverkomelijk van aard zijn dat ze een onoverkomelijk obstakel vormen om gevolg te geven aan een (eventuele) oproeping. Er kan in deze dan ook geen gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Daarnaast is de vrees voor religieuze en etnische vervolging die u aanhaalde, ongegrond, waardoor ook hieruit niet kan worden besloten tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Vooreerst haalde u dit motief niet meer spontaan aan op uw gehoor op het CGVS (Vragenlijst 3.5., CGVS p.8). Wanneer u herinnerd werd aan vrees voor etnische en religieuze vervolging, stelde u enkel dat veel moslims in principe problemen hebben in Rusland, maar legde u uit dat u persoonlijk geen dergelijke problemen had gekend (CGVS p. 9). Wel waren er in uw kindertijd enkele huiszoeken gebeurd bij u thuis, het geen discomfort creëerde, maar verder kwam er van deze huiszoeken niets (CGVS p. 10). Uw vrees voor religieuze of etnische vervolging is zodoende onvoldoend ernstig en dus ongegrond.(...)"

Verzoeker heeft geen rechtsmiddel aangewend tegen de beslissing van de commissaris-generaal. Hij stelt weliswaar in zijn verzoekschrift dat dit gebeurde buiten zijn wil om, maar dit betreft slechts een blote bewering. Zo toont hij niet aan dat hij getracht heeft om overmacht in te roepen en alsnog een beroep in te dienen tegen de beslissing van 28 maart 2025. Onderhavig verzoekschrift heeft bovendien die beslissing niet tot voorwerp, maar wel de beslissing genomen in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek. Zijn betoog is dan ook niet dienstig. Hoe dan ook is de beslissing van de commissaris-generaal van 28 maart 2025 definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Door zich in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek louter opnieuw te beroepen op diezelfde problemen zoals uiteengezet en beoordeeld ten tijde van zijn eerste beschermingsverzoek, blijft verzoeker in gebreke elementen aan te voeren die zouden nopen tot een andersluidende beoordeling dan die van de commissaris-generaal van 28 maart 2025. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat een beroep ertegen werd verworpen of de beroepstermijn verstreken is, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. Verzoeker slaagt er echter niet in dergelijk element aan te reiken.

Verzoeker beschouwt de nieuwe oproepingsbrief die hij ten tijde van zijn eerste beschermingsverzoek nog niet kon voorleggen als een nieuw element dat de kans aanzienlijk vergroot om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). Het loutere feit dat die oproepingsbrief "nieuw" is en tijdens zijn huidig beschermingsverzoek voor het eerst wordt neergelegd, betekent echter niet automatisch dat het ook een element is dat de kans aanzienlijk verhoogt om in aanmerking te komen van de internationale bescherming.

Zoals de commissaris-generaal op goede gronden toelicht, komt het iedere soevereine staat toe om de militaire dienstplicht, de organisatie van een reserve en de eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is erop gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken wanneer de nationale veiligheid wordt bedreigd. Dit impliceert dat bepaalde categorieën onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden militaire dienst uit te oefenen, kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of als een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Een eventuele (strafrechtelijke) vervolging of bestraffing omwille van een weigering de dienstplicht te vervullen, omwille van het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of omwille van desertie, en dit in het kader van een regelgeving waaraan alle onderdanen van een land zijn onderworpen,

kan in principe evenmin worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Een dienstweigeraar of deserteur is slechts een vluchteling wanneer deze:

- vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, een gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie;
- tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven, en er in zijn staat van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen;
- is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 167-174).

Verzoeker haalt, net zoals ten tijde van zijn eerste beschermingsverzoek, geen enkele overtuigende elementen aan op basis waarvan hem, omwille van één van deze redenen, internationale bescherming dient te worden toegekend. Hij beperkt zich ertoe zijn angst te uiten om naar de oorlog te worden gestuurd, maar toont niet aan dat er in zijn hoofde – zoals ook reeds vastgesteld in de beslissing van 28 maart 2025 – sprake is van een diepgewortelde afkeer en gewetensproblemen aangaande een mogelijke operationele inzet als dienstplichtige en/of gebruik van geweld. Door in zijn verzoekschrift dan plots op te werpen dat hij zal worden betrokken bij een militaire actie die in strijd is met het feit dat verzoeker het risico loopt om in het kader van zijn militaire dienst direct of indirect betrokken te raken bij het plegen van oorlogsmisdaden of handelingen die in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties, vindt dit hoegenaamd geen steun in zijn eigen verklaringen zoals die blijken uit het administratief dossier. Dit laattijdig en nietszeggend betoog dat iedere concretisering mist, kan bezwaarlijk beschouwd worden als een gewetensprobleem in hoofde van verzoeker. De oproepingsbrief die zou dateren van na de vorige negatieve beslissing van de commissaris-generaal, wijzigt aan voorgaande bevindingen, zelfs daargelaten de vaststelling dat de bewijswaarde ervan zeer beperkt is nu het een louter kopie betreft die eenvoudigweg gefabriceerd kan worden door knip- en plakwerk, hoegenaamd niets. Het document doet geen afbreuk aan de vaststelling *supra* dat verzoeker geen overtuigende elementen aanvoert op grond waarvan geconcludeerd kan worden dat hij zich bevindt in één van de situaties zoals *supra* weergegeven die zou nopen tot de toekenning van internationale bescherming.

In de bestreden beslissing wordt dan ook met recht het volgende overwogen:

“Op basis van uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming konden geen diepgewortelde afkeer en gewetensproblemen aangaande een mogelijke operationele inzet als dienstplichtige en/of gebruik van geweld in uw hoofde worden vastgesteld. Bijgevolg kon er niet besloten worden dat de door u gegeven redenen om geen gevolg te geven aan een eventuele oproeping door het leger in het kader van een dienstplicht oprecht zijn en dermate diepgeworteld dat ze dwingend en onoverkomelijk van aard zijn dat ze een onoverkomelijk obstakel vormen om gevolg te geven aan een (eventuele) oproeping. Er kan in deze dan ook geen gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

U brengt met uw voorlegging van de oproepingsbrief geen enkel gegeven aan dat hier een ander licht op werpt.”

5.4.2. Verzoeker dient zich, voor wat betreft zijn pasgeboren kind, te wenden tot de daartoe voorziene procedure. De motieven in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en worden door verzoeker onbesproken gelaten. Zij blijven integraal als volgt overeind:

“Met betrekking tot uw verklaring dat u vreest dat uw pasgeboren kind zonder vader zal vallen (VVIB Vraag 23), stelt het CGVS vast dat het loutere feit dat u een familielid bent van een kind dat in België geboren is, géénszins automatisch tot gevolg heeft dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen. Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat uw verzoek als niet-ontvankelijk kan worden verklaard omdat u geen nieuwe elementen aanhaalt. Het feit dat u hier een kind hebt gekregen, toont geen gegronde vrees aan voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève,

evenmin dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.”

5.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

5.6. Alles samengenomen zijn er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde, of door verzoeker voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming.

5.7. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

5.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Er zijn redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zesentwintig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

I. FLORIO